Analize și opinii

Calificarea politicienilor

Acum 12 seconds 1 Vizualizari 8 Timp de citire

Unul dintre lucrurile pe care nu le înțeleg (există cineva care înțelege toate lucrurile?) este ce calificare au politicienii. Știu că pentru orice meserie, pentru exercitarea oricărei meserii, cea de instalator, de doctor, de zidar, de inginer, de strungar, de sculer – matrițer, de profesor, de tinichigiu, de educator, de șofer, de…, de ce vreți dumneavoastră, este nevoie de absolvirea unor forme de învățare teoretică și perioade de practica a meseriei respective, apoi de trecere a unor probe care să dovedească faptul că ți-ai însușit cunoștințele și ți-ai format deprinderile necesare pentru practicarea meseriei respective, după care, dacă treci probele respective, primești atestatul în baza căruia ești autorizat să exerciți meseria respectivă. La dumneavoastră nu s-a întâmplat așa?

Ei bine, revin la nedumerirea mea și întreb: ce calificare au politicienii? Ce cursuri au absolvit ei în domeniul politicii. Ce calificare au primit și de la cine cei care susțin că meseria lor este să ne facă pe noi, care avem o meserie atestată, cum să ne-o facem mai bine pentru a fi mai eficienți, mai prosperi și mai fericiți? Probabil, încerc eu să mă lămuresc, au studiat psihologia, istoria, dreptul, economia, filosofia, oratoria, sociologia, managementul, politologia, religia ș.a. dar, din pudoare și din modestie nu vor să ne spună când și unde. Dar gândul nu mă lămurește.

pentru a conduce un autovehicul ai nevoie de cel puțin 8 clase numai pentru a fi admis la examenul de specialitate, acela de obținere a permisului auto, pe care poți să-l promovezi sau nu, în funcție de rezultatele obținute la probele respective. Pentru a intra în politică cu posibilitatea de a conduce o țară, nu există nici o condiție de studii minime și nici nu există un examen de obținere a vreunui permis politic. Nici măcar un buletin de verificare medicală (în speță, cea psihiatrică – n.r.). Poți să intri în politică chiar și dacă ești analfabet (sau dacă suferi de schizofrenie – n.r.).

Dacă vrei să deții o armă de foc sau chiar și o armă neletală, cu bile, ai nevoie de un permis eliberat de secțiile de poliție care să ateste că ești apt medical, apt psihologic, că ai absolvit un curs de instruire teoretică şi practică în domeniul armelor şi muniţiilor și că ai un cazier judiciar curat. Dacă vrei să intri în politică, să intri într-un partid de unde poți ajunge chiar ministru al apărării, adică mai marele peste toată armata țării, nu ai nevoie de nici un permis. Pentru a fi politician nu ai nevoie de nici o pregătire specială sau de cultură generală, nu ai nevoie de nici un permis din partea nimănui, nu ai nevoie să fi trecut nici un examen teoretic sau practic, nu ai nevoie de nimic. Odată intrat în politică, odată devenit politician devii o persoană total deosebită, faci parte dintre oamenii mari care știu atâtea lucruri, cam pe toate, din toate domeniile și care pot face minuni în lume, o pot duce direct spre prosperitate și spre fericire (sau, în cazul României, la dezastru – n.r.).

Ei zic că, de fapt, ar fi foarte calificați, că sunt juriști, sunt doctori, economiști, ingineri, profesori, sociologi, istorici, muncitori, contabili și alte alea, cu diplome, cu titluri și cu atestate. E adevărat, unii au. Nu vorbim acum de cum, când și de unde le-au primit, dar atunci, de ce n-au rămas la meseria lor pentru care aveau calificarea atestată și au trecut în politică? Nu le-a plăcut meseria lor sau erau neperformanți acolo? Sau era prea multă muncă și satisfacțiile mici, bani puțini?

Mi-aduc aminte că un politician cunoscut, întrebat ce meserie are la bază, a răspuns prompt: „revoluționar". Și îl înțeleg, săracul. Era de meserie revoluționar, dar revoluții nu găsești la tot pasul. Chiar dacă ai norocul să dai peste o revoluție sau să dea ea peste tine, te revoluționezi cât te revoluționezi, dar, pe urmă…, rămâi șomer și nolens, volens te duci spre politică și te faci politician, că altceva la bază nu mai e.

Și o altă întrebare nu-mi dă pace: cât poți să câștigi ca politician, dacă renunți de bunăvoie la meseria ta pentru care te-ai pregătit ani buni și unde câștigai salariul pe care îl știai de dinainte, pentru a intra în politică? Poate câștiga, de exemplu, un primar mai mult decât un profesor universitar și director al unui spital de primă mărime?

Se vede treaba că aici, în politică, nu-i rău deloc. E chiar binișor, bine și spre foarte bine. Nu te prăpădești cu munca, nici cu firea (cu „f" mic pentru a nu se confunda cu o persoană politică bine cunoscută), iar câștigul nu e nici șchiop, nici ciung, ci dimpotrivă. La intrare în politică văzurăm că nu te verifică nimeni nici dacă ai bilet, nici dacă ai chemare, nici dacă ai, din întâmplare, vreo urmă de calificare. Nu trebuie să dovedești nimic. Doar trebuie să spui ceva ce unii, cât mai mulți, vor să audă și să repeți în draci până când vor crede și cei care nu te-au crezut de la-nceput și până când o să ajungi și tu să fii convins de ceea ce spui altora. E simplu.

Și totuși, ce calificare au politicienii? La ce se pricep ei mai bine? Că la toate nu-i posibil. Nu, dar ei înțeleg

trebuie schimbat cât mai rapid, iar schimbarea prin definiție nu poate fi decât în bine și schimbarea nu poate fi făcută decât de ei, deși ei sunt aceiași, neschimbați. E lucru mare cu politicienii ăștia! Ei îți explică și ce este de neînțeles. De ce este mai bine să distrugi decât să clădești, de ce este mai bine să dai pe gratis decât să vinzi profitabil, de ce este mai bine să-ți dai singur în cap decât să aștepți să-ți dea altul, de ce sunt alegeri câștigate majoritar de către unii și contestate minoritar de către alții, în stradă. Și lumea spectatoare ce să zică? Domne, ăștia au dreptate că uite cei de câștigară, câștigară degeaba că nu pot guverna. Că e haos, e contestație, e demonstrație și e mereu harță, la Victoriei în Piață, în coaliție, peste tot. Că n-au și ei un prim ministrul al lor în frunte, nici reforme în justiții, în salarii, pensii, în învățământ, în sănătate sau finanțuri. Mai bine să plece-acasă și să-i lase pe alții-n față, pe ăia de au pierdut alegerile pentru că nu i-am votat noi, dar care parcă ar fi acum mai buni. Nu de alta, dar să fie liniște în țară, la Kogăliceanu, la Craiova, la Cluj sau Deveselu. (Că vine Ursula în vizită de lucru – n.r.).

Păi, liniște în țară a vrut și Hitler pentru petrolul românesc și pentru a treia armată a Axei, după Germania și după Italia. Și politicienii noștri de atunci, tot liniște au vrut și au cătat de au făcut liniște, au tăcut mâlc la Viena, speriați de țipetele vecine. Că dacă ar fi țipat și ei nițel, nu prea mult, Hitler n-ar mai fi auzit strigătele isterice ale grofilor și ar fi ordonat Vienei să facă „Liniște la Ploiești”, să stea în banca ei, așa cum s-a rățoit pe urmă la legionari. Vor și astăzi unii liniște în România, iar vocile fostelor buciume, fostelor clopote de biserici și de mânăstiri tac și își așteaptă cu răbdare recompensa.

De aceea, calificarea politicienilor, inteligența, pregătirea, și clarviziunea lor ne spune că nu e corect politic și nici nu e decent să-ți aperi voturile câștigate la urne cu orice preț, că una e politica și alta e realitatea, că una sunt alegerile și alta este guvernarea. Lasă strada, poate fi ea chiar cu pietre azvârlite, cu incendierea anvelopelor uzate sau cu amenințări strigate sau cu steaguri fluturate, că de-aia este stradă și de-aia e democrație.

Deci, lasă strada, că noaptea și păsările tac, se culcă, dorm, iar dacă nu se potolesc, oricine știe că orice pasăre pe limba ei va pieri.

Piere. Și cu fiecare pasăre pierită, pădurea va rămâne mai săracă, până va fi de tot tăiată (de austrieci – n.r.).

Preluare: **art-emis.ro** / Autor: **Ing. Ovidiu M. Curea**

Despre autor

editor